

Sygn. akt III KO 52/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **P. W.**

dot. dopuszczalności wniosku obrońcy o wznowienie postępowania

zakończonym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 31 marca 2020 r., sygn. akt II AKz (...), utrzymującym w mocy
postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 5 marca 2020 r., sygn. akt II Kop (...),

o wykonaniu w Rzeczypospolitej Polskiej kary 6 lat pozbawienia wolności
orzeczonej

wyrokiem Sądu Krajowego do Spraw Karnych w K. (Republika Austrii)

z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt (...)

z a r z ą d z i ł :

**1) na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z
art. 545 § 1 k.p.k. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie
postępowania;**

**2) na podstawie art. 639 k.p.k. obciążyć P. W. kosztami
postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Merytoryczne rozpoznanie wniosku o wznowienie postępowania – czego domagał się zarówno obrońca, wskazując jako podstawę art. 540b k.p.k., jak i prokurator Prokuratury Krajowej (ten postulował oddalenie wniosku) – nie wchodziło w rachubę.

Art. 540b k.p.k. stanowi, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem można wznowić na wniosek oskarżonego, jeżeli – ujmując rzecz skrótowo – rozpoznanie sprawy nastąpiło pod nieobecność oskarżonego. Co należy rozumieć pod pojęciem „postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem”, którym posłużono się również w art. 540 § 1 k.p.k., ustawa wprost nie wyjaśnia. Ponieważ tym samym zwrotom, zwłaszcza gdy użyte są w tym samym rozdziale, regulującym jedną instytucję prawną, nie należy nadawać różnych znaczeń (zakaz interpretacji homonimicznej), to komentowane pojęcie (obecne zresztą i w art. 540a k.p.k.) musi oznaczać to samo. Cały jego sens odczytywać trzeba w perspektywie określonych w art. 540 § 1 k.p.k. sytuacji, które nie obejmują wszelkich postępowań sądowych w sprawach karnych, ale tylko te, w których rozpatrywane są kwestie odpowiedzialności karnej, a więc dotyczące przedmiotu procesu. Nie chodzi tu zatem o rozstrzyganie jakichkolwiek zagadnień incydentalnych, mimo że nie są one dla zainteresowanych obojętne, czyli m.in. wystąpień państwa członkowskich Unii Europejskiej o wykonanie w Polsce prawomocnie orzeczonych kar pozbawienia wolności (rozdział 66g k.p.k.), o ile nie wyłonił się problem określenia kwalifikacji prawnej według prawa polskiego oraz określenia orzeczonej przez sąd państwa obcego kary podlegającej wykonaniu, która została przejęta do wykonania w Polsce (zob. post. SN z 6 lipca 2011 r., IV KO 51/11). Podobne podejście do zeprezentowanego wyżej w odniesieniu do postępowania w przedmiocie dopuszczalności wykonania w Polsce kary orzeczonej przez sąd innego państwa, bez ingerencji w jej wymiar, było już w judykaturze wyrażane (zob. post. SA w Krakowie z 28 lutego 2013 r., II AKo 8/13, LEX 1286739).

Sumując: Niedopuszczalny jest oparty na jakiejkolwiek podstawie wniosek o wznowienie postępowania sądowego w przedmiocie rozpoznania wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie w Rzeczypospolitej Polskiej kary pozbawienia wolności, o którym mowa w art. 611 tg § 1 k.p.k., jako że postanowienia w tej kwestii nie należą do kategorii orzeczeń objętych nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przewidzianym w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego.

Ponieważ wniosek obrońcy o wznowienie postępowania nie został jeszcze przyjęty, właściwym sposobem zareagowania stało się wydanie decyzji jak w części dyspozytywnej zarządzenia.